

[Stats- og udenrigsministeren.]

Østrig. Også under drøftelserne om Tyskland blev der fra vestmagternes side gjort indrømmelser for at imødekomme de sovjetrussiske synspunkter. Blandt andet frafaldt vestmagterne udtrykkeligt enhver forpligtelse for et genforenet Tyskland til at være bundet af EDC-traktaten. Efter 25 dages frugtesløse forhandlinger i Berlin måtte alle erkende, at der ikke bestod nogen mulighed for at opnå enighed i Tysklandsspørgsmålet.

En ny konference på nuværende tidspunkt ville derfor efter min bedste overbevisning kun betyde det ene: at sinke planerne om at inddrage Vesttyskland i den vestlige samarbejdsreds og skabe grobund for en splittelse mellem de vestlige demokratier.

Den påstand, at Parisaftalernes ratifikation skulle udelukke fremtidige forhandlinger om Tysklands genforening, kan ikke være rigtig. Der er ingen grund til at tro, at Sovjetunionen skulle anlægge en mindre realistisk vurdering af de udenrigspolitiske muligheder, fordi Parisaftalerne ratificeres. Det, der derved sker, er blot en afbalancering af den udvikling, der allerede forlængst har fundet sted øst for jerntæppet. For Vesten er der ingen anden vej end den, der bygger på sammenhold og fælles styrke. Vesten kan ikke regne med at opnå nogen imødekommenhed ved at vise svaghed eller indbyrdes uenighed. Iøvrigt rejser sig ganske naturligt spørgsmålet om, hvorfor Parisaftalerne om en begrænset vesttysk oprustning er en større hindring for forhandlinger end den opstilling af folkepoliti af militær karakter, der har fundet sted i Østtyskland siden 1948, eller Østtysklands tilslutning til det kommunistiske Østeuropa.

Omvendt er der ikke nogen som helst grund til at betvivle, at vestmagterne, så snart Parisaftalerne er godkendt af alle deltagerlande og der således er tilvejebragt vestlig enighed og en mere tilfredsstillende balance i de militære og politiske forhold, vil undersøge enhver mulighed for at finde frem til en løsning af de udestående europæiske spørgsmål. Eller sagt med London-slutaktens ord: opnåelsen ad fredelig vej af et fuldstændig frit og genforenet Tyskland forbliver et afgørende mål for vor politik.

I henhold til aftalerne om Den vesteuro-

pæiske Union vil der som bekendt blive gennemført en vidtgående kontrol med medlemslandenes og altså også med Tysklands våbenproduktion og militære beholdninger m. v. Udover den umiddelbare betydning af denne kontrol er der herved skabt en organisatorisk opbygning, som måske i fremtiden vil vise sig at være et egnet forbillede for en verdensomspændende kontrolorganisation med alle lande og med alle våbenarter. Kontrollen skal, som jeg tidligere har redegjort for, sikre overholdelsen af de fastsatte begrænsninger for mandskabsstyrker, våbenproduktion og militære beholdninger, ligesom den skal påse, at forbudet mod fremstilling af ukonventionelle våben overholdes. Og der er her vel at mærke tale om en effektiv kontrol, idet kontrolorganet er udstyret med inspektionsret. Det er blevet hævdet — og det drejer sig for en stor del om folk, der iøvrigt mener, at man kan løse verdens sikkerhedsproblemer blot ved et forbud mod atomvåben og en almindelig aftale om nedrustning — at disse kontrolforanstaltninger er illusoriske, men jeg vil gerne heroverfor stille det spørgsmål: Hvorledes tænker disse skeptikere sig gennemført en effektiv, verdensomspændende kontrol med overholdelsen af en international afrustningsaftale, hvis man ikke skulle kunne virkeliggøre Parisaftalernes kontrolbestemmelser, der kun tager sigte på 7 lande, og som hjemler inspektionsret?

Under den i slutningen af 1954 afholdte Moskvakonference mellem 8 østeuropæiske lande blev det vedtaget, at såfremt Parisaftalerne blev gennemført, ville disse lande som modtræk herimod oprette et fælles koordineret forsvarssystem. Gennemførelsen af Tysklands oprustning skulle efter disse landes opfattelse føre til en yderligere spænding mellem øst og vest.

For mig er det lidt svært at se, hvorledes forsvarssystemet i Østeuropa kan blive mere koordineret, end det allerede længe har været. Sagen er jo den, at der mellem østmagterne allerede forlængst er oprettet et intimt militært samarbejde gennem et net af alliancetraktater. Dette samarbejde går helt tilbage til tiden før Atlantpagtens indgåelse, og det var netop en af grundene til dens oprettelse. Der var en politisk-militær „østblok“, længe før der som modvægt herimod blev skabt noget, der kunne